

Hořkne políbení

*Sbírka povídek
o hořkosladkých chutích lásky*

Jiří Václavíček

● ■ pointa

Hořkne políbení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Jiří Václavíček

Hořkne políbení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hořkne políbení

Jiří Václavíček

Hořkne políbení

*Sbírka povídek
o hořkosladkých chutích lásky*

Jiří Václavíček

Text © Jiří Václavíček, 2023

Design & Typo © Simona Dědourková, 2023

E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment

E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-164-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-375-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-376-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-374-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

„Láska je jediným zlatým klíčem otevírajícím brány.“
Henri Perruchot

Všechny příběhy s výjimkou Vojáčka jsou výplodem mé fantazie a případná podobnost s reálnými postavami a příběhy je pouze náhodná. Herci i kulisy se mění, ale hry, které hrají, jsou podobné, ať už si to uvědomujeme, nebo ne.

Obsah:

Zlatokopka (<i>Lence</i>).....	13
Krásná loď (<i>Lence</i>).....	51
Romantika (<i>Lence</i>).....	70
Vojáček (<i>Olze</i>).....	95
Divoké srdce.....	109
Šikulka.....	128
Hořkne políbení.....	143
Škoda lásky.....	162
Dívčí válka.....	181
Létání (<i>Památce Jana Kubína</i>).....	196
Láska & smrt (<i>Davidovi, Martinovi, Lidě, Marušce a Aničce</i>).....	215

Playlist:

Zlatokopka

Robbie Williams – *Feel*

5,000 Volts – *I'm On Fire*

Pulp – *F.E.E.L.I.N.G.C.A.L.L.E.D.L.O.V.E*

Pulp – *Something Changed*

Mike Oldfield – *Hergest Ridge*

Serge Gainsbourg, Jane Birkin – *Je t'aime moi non plus*

Ray Orbison – *Love So Beautiful*

Krásná loď

Vladimír Mišík a Etc... – *Variace na renesanční téma*

Hudba Praha – *Špinavý záda*

Miroslav Donutil, Iva Bittová – *Ani tak nehoří*

The Beatles – *The Fool On The Hill*

Romantika

John Paul Young – *Love Is In The Air*

The Walker Brothers – *The Sun Ain't Gonna Shine (Anymore)*

Dire Straits – *Brothers In Arms*

Roxy Music – *Jealous Guy (John Lennon Cover)*

Rainbow – *Catch The Rainbow*

Omega – *Gyöngyhajú lány*

The Pogues – *Summer In Siam*

Vojáček

Miro Žbirka – *22 dní*

Babalet – *Zelená*

Vladimír Mišík a Etc... – *Variace na renesanční téma*

Visací zámek – *Povolávák*

Vladimír Mišík a Etc... – *Ty II*

Katapult – *Vojín XY hlásí příchod*

Divoké srdce

Ray Orbison – *Wild Hearts Run Out Of Time*

Katy B – *5 AM*

Lana del Rey – *Summertime Sadness*

Hořkne políbení

Hana Hegerová – *Svatební píseň*

Rubettes – *Sugar Baby Love*

Škoda lásky

Vejvodova kapela – *Škoda lásky*

Karel Gott – *Malvína*

Létání

Miro Žbirka (feat. Martha) – *Čo bolí, to prebolí*

Henryk Górecki – *Symfonie č. 3 (Symfonie žalostných písní), Op. 36, 1. věta (např. David Zinman & Dawn Upshaw, London Sinfonietta, 1992)*

Radiohead – *Exit Music (For A Film)*

Philip Glass – *Koyaanisqatsi*

Láska & Smrt

Europe – *The Final Countdown*

Ludwig van Beethoven – *Symfonie č. 5 c moll Op. 67, Osudová*
(např. Carlos Kleiber, Wiener Philharmoniker, 1975)

Hurts – *Wonderful Life*

Pink Floyd – *Shine On You Crazy Diamond (Parts I-V)*

The Undertones – *Teenage Kicks*

Ken Yokoyama – *You Are My Sunshine* (Jimmie Davis Cover)

Snuff – *I Will Survive* (Gloria Gaynor Cover)

ZLATOKOPKA

*„Prostě chci cítit pravou lásku, cítit domov, v němž žiji,
protože v mých žilách proudí příliš mnoho života,
jenž přichází nazmar.“*

Guy Chambers & Robbie Williams

Jednoho krásného prázdninového odpoledne jsem se vyhřívala na žulovém bloku zatopeného lomu schovaného v lesích chráněné přírodní oblasti. Po obloze přelétávala letadla a níže, ve výšce kolem tisíce metrů, občas také auta. Dvě z nich stále klesala. Opalovala jsem se nahoře bez, ale nemám se zač stydět. Ať si to chlapci užijí, uculovala jsem se. Tanga jsem měla, tak co.

A možná si to užít chtěli, protože se auta znatelně přiblížila. Poznala jsem Volary. Mají nádherný futurologický design připomínající rejnoka. Každý stojí jako velké letadlo. AirCar nebo Tesla jsou levnější, ale stejně si je můžou dovolit jen boháči.

Poslala jsem jim zářivý úsměv a provokativně jsem se vyprsila. Volary drže přesvištěly jenom pár desítek metrů nade mnou a byly pryč. Pustila jsem je z hlavy a věnovala jsem se příjemnému adolescentnímu snění. Vytrhl mě z něho až tichý melodický hlas.

„Ahoj, Lenko, promiň, nelekní se. Můžu si přisednout?“

Škubla jsem sebou a cítila jsem, jak mě polil ruměnec studu. Burane pitomej, nemůžeš dělat aspoň trochu rámus?

Přehodila jsem si blůzku přes obnažená ňadra a pípla jsem: „Ahoj, proč ne.“

Shlížel na mě mladík přibližně mého věku. Tipovala jsem, že se bude škodolibě usmívat, ale tvářil se upjatě.

„Ty mě zřejmě neznáš. Já jsem Erik.“

„Těší mě, Lenka,“ zmohla jsem se na odpověď, levačkou jsem si přidržela halenku a podala jsem mu sluníčkem rozpálenou ruku.

Všimla jsem si drahých chytrých hodinek a neméně krásného chytrého náramku a styděla jsem se ještě víc. K těm Volarům se to hodilo. Posadil se vedle mě, ale s decentním odstupem. Přece jen jsem byla v podstatě téměř nahá.

„My se odněkud známe?“ sondovala jsem obezřetně. Takového kluka bych si pamatovala. Vysoký, poměrně hezký v obličeji, šedomodré oči, krátké strniště na tváři, dlouhé hnědé vlasy po ramena, v uších modré náušnice, zřejmě nějaký gadget... Vyzařovala z něj intelligence, ale možná i lehká nejistota. Na sobě měl zářivou havajskou košili, modré bermudy a sportovní sandály. Všechno velice šik.

„Ještě jsme se nepotkali, ale stejně o tobě vím spoustu věcí,“ usmíval se záhadně.

„A to jako jak?“ zeptala jsem se naivně. Ukázal prstem ke svému uchu.

„Kamerky napojené na AI. Naskenovaly ti oční duhovku a dál to znáš třeba z Metaverza.“

Jasně, rozšířená realita, jenže bez brýlí. Hodně chytrá věcička. Vidí mě v reálu a vedle mě se mu promítají tabulky s informacemi. Všimla jsem si, jak ťuká prstem na pravou náušnici a občas ji pootočí.

„Mimořádně, AI tě vyhodnotila jako naprosto důvěryhodnou osobu,“ řekl mírně a škodolibě dodal: „Doufám, že tě to nezklamalo.“

„Ani náhodou! Aspoň konečně pochopíš, že ty tvý vychytávky stojíš za houbou! Proč by mi asi říkali Desperado?“ zažertovala jsem.

Vyprskl smíchy a s mírným úšklebkem připustil: „Na tom něco bude.“

„Tak mi o mně něco řekni,“ provokovala jsem ho. Pootočila jsem se a podívala jsem se mu přímo do očí. Byly překvapivě živé.

„A co konkrétně? Rodina, škola, zájmy, zdravotní stav?“

„Něco těžšího. Přijímačky na gympl nebo zdravotní stav, prosím.“ A hned jsem to měla jako na talíři. Ach jo, dosud jsem věřila, že aspoň lékařské tajemství se dodržuje. „Snad tam taky nevyvšili, kdy jsem měla první měsíčky?!“

Zaťukal si na náušnici a vychutnal si mě: „Vyvšili. Chceš to opravdu vědět?“

„Nechci!“ odsekla jsem a určitě jsem byla červená i na zadku. „Nemělo by to náhodou bejt tajný?“

„Také je,“ uklidňoval mě, „ale já mám speciální prověrku na tajné věci.“ Nevypadalo to, že se vytahuje.

„V tvým věku?“

„Neboj, jako bych to nevěděl. Zásadně toho nezneužíváme.“

„A kdo je to my?“

„Vedení naší firmy, NuwGd.“ To je úspěšný český startup založený na umělé inteligenci.

„Ty snad už pracuješ?“ zeptala jsem se s despektem. „Kolik ti je, osmnáct?“

„Bude mi sedmnáct a...“

Skočila jsem mu do řeči: „Je mi sedmnáct a jsem cvok.“

„Prosím?“ protáhl nechápavě a zmateně se na mě díval. Vzpamatovala jsem se.

„Aha, promiň, je mi fakt sedmnáct, ale tohle byl jenom citát. Zrovna jsem dočetla zajímavou knížku,“ ukázala jsem na čtečku ve stínu borovice, „451 stupňů Fahrenheit.“

„Tu neznám,“ přiznal, ťukl do pravé náušnice a pak souhlasně pokýval hlavou. AI musela všechny jeho hovory analyzovat a rovnou mu nabízet relevantní výstupy.

„Začíná docela moudrým citátem: *Když vám dají nalinkovaný papír, pište napříč.*“

Asi ho na tom něco zaujalo, respektive přímo oslovilo, protože sebou viditelně škulbl, přisedl si tak, aby byl čelem ke mně, opřel se zády o balvan, zkřížil paže na prsou a pozorně se mi zadíval do očí. Vydržela jsem to, dokonce jsem se na něj dokázala usmívat. Vypadal fakt mile. Pak jsem si uvědomila, že jsem mu nevychovaně skočila do řeči, a omluvila jsem se: „Promiň, přerušila jsem tě, Eriku.“

Chvilí hledal ztracenou nit hovoru a pak dodal: „A pracovat a studovat musím pořád, když jsem Witkowski.“

„Ten Witkowski?“ žasla jsem. Musela jsem v tu chvíli vypadat jako úplná slepka.

„Jo, ten,“ pousmál se. Neznělo to ale pyšně, prostě to jenom konstatoval. Jeho tatínek, zakladatel a majoritní vlastník NuwGd, miliardář a charismatický vizionář, byl v médiích každou chvíli. Pro některé to byl hrdina a pro jiné padouch.

Neodpustila jsem si malé rýpnutí: „A čemu vděčím za tak vzácnou návštěvu?“ Asi na takové jednání nebyl zvyklý, ale já se chovám ke každému stejně.

Rozpačitě odpověděl: „Máme tady blízko rekreační sídlo. Jsem tam na prázdninách a občas se sem chodím koupat.“

„Volary už dokonce choděj?“ zašpičkovala jsem. Zasmál se, ale na můj vkus trochu strojeně. Tak jsem se ho snažila postrašit: „Víš vůbec, že je sem vstup zakázaný?“

„A víš to ty?“

„No jasně, no a co?“

„Ten lom patří nám, Lenko,“ upřesnil a zakabonil se jako odporný nabob. To mě zároveň postrašilo i namíchlo.

„Tak sorry, hned vypadnu. Dneska jsem ti ještě vodu nezašpinila, tak si to tady užij!“ Slovo *keténe* jsem našťěstí stihla spolknout. „Laskavě se otoč, prosím, obleču se!“

Nechtělo se mi pryč, ale zákon jsem porušila, o tom žádná. Vím totiž o šikovné díře v plotě, kudy protáhnu i motorku, a zatím se mi to vyplácelo. Zaslechla jsem však, že už tady někdo zaplatil mastnou pokutu. Mohla to ale být jenom fáma.

„Klídek, Lenko, prosím,“ chlácholil mě a spokojeně se zasmál. Došlo mi, že to udělal schválně, aby mi to oplatil. „Máš moje svolení se tady koupat. Ale jenom ty. Kdybys měla problémy se stráží, řekni jim moje jméno. Ale nezneužívej toho, prosím.“

Chvilku jsem se rozmýšlela. Tak lacino si mě nekoupí. Pak jsem si to přebrala. Tenhle lom je nejkrásnějším místem široko daleko.

„Wow, tak díkes, Eriku!“ Usmála jsem se na něj svým nejzářivějším úsměvem. Mám ho nacvičený.

„Rádo se stalo, Lenko. Pojď, vykoupeme se,“ vybídl mě, zvedl se a dodal: „Konečně tu čistou vodu zašpiníme.“

Otočila jsem se, navlékla jsem si horní díl plavek a vstala jsem. Erik šel ke dvěma mužům pod nedalekou borovicí. Bodyguardy by v nich poznal i blbeček. Převlékl se tam do plavek a vrátil se ke mně. Jeden ze strážců přišel s ním a pozdravili jsme se.

Oba muži se obezřetně podívali pod sebe, bodyguard se svlékl do boxerek a skočil po nohách do té hloubky. Museli to tady dobře znát, ale nehodlali riskovat. Vynořil se, ještě se potopil a při druhém vynoření zakřičel: „OK!“ Pak doplaval ke straně a začal vylézat vzhůru.

Erik skočil také po nohách a po vynoření bujaře zakřičel: „Pojď, Lenko, je to paráda!“

Nenechala jsem se zahanbit, nadechla jsem se, odrazila jsem se a skočila jsem. Letěla jsem překvapivě dlouho. Zahučela jsem do hloubky, až mi ledová voda vyrazila dech. Ale když jsem se vynořila jako dlouh vlasá mořská víla, zaplavila mě bláznivá radost. Skočila jsem poprvé a byla jsem na sebe pyšná. A ti tři chlapi mi tleskali, až se ozvěna odrážela od skal.

Na chladnou vodu jsem si brzy zvykla. Erik se na mě zubil, plaval v kruzích kolem mě a občas se potopil a podplaval mě. Jednou jsem mu to oplatila. Voda byla průzračná a žulové bloky byly vidět hluboko pod námi. Bodyguardi se vyhřívali na vrcholku lomu, ale bedlivě nás sledovali. Musí to být divné, mít pořád osobní strážce za zadkem. Chudák kluk.

Když jsme si dostatečně zaplavali, vylezli jsme jedním z výstupů. Erik mi občas pomohl. Strážci se přesunuli a nechali mladému pánovi soukromí. Zlatá mládež to má dobře zařízené.

Plavky na nás rychle usychaly a Erik se překvapivě rozpo- vídal. Čekala jsem, že se bude chlubit, jak perfektní má život, ale zdá se, že všechno má své mouchy. Bohatí se dneska uzavírají před světem ve svých báječných ghettech a on v jednom nebo několika z nich zřejmě žije. Proto ho kromě prověřených osob nikdo neznal. Však mě také snažně prosil, abych si jeho existenci nechala pro sebe.

„Víš, jak mě bude svrbět jazyk? Cožpak ti ještě nedošlo, že jsem jenom pitomá holka? A střelená k tomu!“ škádlila jsem ho.

„To dáš!“

„A co když ne? To mě jako necháte zastřelit?“

„To snad nebude zapotřebí,“ chlácholil mě s úsměvem, „ale už nebudeš tak důvěryhodná; možná už nikdy. Společenský sešup je rychlý; dostat se zpátky nahoru je pracné. Ne sice nemožné jako v Číně, kde má každý jenom jedinou šanci, ale stejně. Možná bys dostala pokutu, kdybych tě nahlásil. Jenom pár tisíc eur, to by tě nezruinovalo. Ale bolelo by tě to.“ Říkal to přesně tak, že nebylo jasné, jestli to myslí vážně. Pak se usmál a dodal: „Což neudělám. Věřím ti.“ Ulevilo se mi.

„Nemůžu uvěřit, že máš bodyguardy.“

„Bohužel je to nutné. Kde je dneska bezpečně?“ povzdechl si jako senior. „To bych se musel přestěhovat na Nový Zéland, do Kanady, do Norska, možná do Švýcarska. O mnoho víc bezpečných zemí asi nezbyvá. Česko je na tom ještě slušně. AI ale někdy vyhodnotí, že je oblast bezpečná, pak v ní můžu být sám.“

„Ale taky cestuješ po světě, ne?“

„Jenom na bezpečnější místa. Tatínek rád omezuje rizika na minimum.“

To mi dávalo smysl. Svět dneska připomíná obrovské mraveniště, kolem kterého někdo chodí a co chvíli do něho šťourá klackem.

„Mimochodem, už jsi někdy letěla autem?“

„Jasně, Volarem taky, v Metaverzu,“ vyletělo ze mě a hned bych si dala facku.

Zachoval dekorum a jenom se nepatrně usmál: „Virtuální realita je fajn, ale věř mi, ve skutečnosti je to ještě lepší. Chtěla by ses proletět? Pak tě vysadíme, kde budeš chtít.“ To by byl zážitek, který by mi každý záviděl. Tedy kdybych se jím směla pochlubit.

„Ale já mám ve křoví motorku.“ Většinou používám veřejnou dopravu, která je zdarma. Soukromá doprava je od zákazu spalovacích motorů docela luxus.

„Dáme ji do kufru. Tak chceš?“

„Jasně, to by bylo boží,“ vyhrkla jsem a zase jsem si uvědomila, že jsem tu za pipku.

„Skvělé,“ pochválil mě, jako bych mu prokázala laskavost já, a požádal strážce, aby dal motorku do kufru. Ukázala jsem ke křoví, ale maník už tam mířil. Zřejmě si prostor před přistáním důkladně proskenovali.

Hodila jsem si mobil, čtečku a láhev s pitím do batohu, na plavky jsem si oblékla blůzku a sukni a vyrazili jsme. Cestou na mě Erik občas mrknul a vypadal hodně spokojeně. Netušila jsem proč. Při chůzi se trochu hrbil, jako většina dnešní mládeže. Tolik hodin před displeji se nějak musí projevit. Já jsem se těšila na svůj první let, a tak jsem se nesla jako modelka na korze.

Elegantní tmavomodrý Volar vypadal přesně tak, jak jsem ho znala z Metaverza a z filmů na Vízi. Prosklená kabina se vyklopila vzhůru. Strážci už byli připraveni. Auto bylo pětimístné, viditelně pohodlné, s rudým polstrováním a s velkým displejem. Erik mi pomohl navléct padák na záda, posadil mě na místo spolujezdce a navlékl si svůj padák.

„Pro jistotu,“ omlouval to malé nepohodlí, „je to samozřejmě bezpečný stroj, ale pár havárií se už stalo. Přinejhorším se katapultujeme,“ dodal a pekelně se zachechtal. Nejspíš na chvíli vypadl z role. Hned se však ukáznil. Poučil mě, jak se padák otevírá, a nasadil si přilbu. Mně podal druhou, sedl si na místo pilota a věnoval se přípravě letu.

Ovládání bylo stejně jednoduché jako ve virtuální realitě. Asi bych s ním dovedla létat i já, kdybych měla v životě tolik štěstí jako Erik. Ale počkat!

„Vlastně, jak to, že už můžeš létat s autem? Řídit můžeš od šestnácti, ale létat od osmnácti, to vím!“ Určitě létá načerno! Asi se přede mnou vytahuje a třeba moc pilotovat neumí. Ještě nás oba zabije. Možná ale takhle balí holky a místo něho pilotuje samořídící systém.

„To sice ano,“ uslyšela jsem ve sluchátkách přílby jeho sebejistý hlas, „ale každé pravidlo má své výjimky. A tudíž i tohle.“

„Výjimky pro bohatý, myslíš?“

„Neboj se, je to legální. Musel jsem udělat obtížné zkoušky, včetně psychologických vyšetření.“

„Takže si papíry můžu udělat i já?“ provokovala jsem.

„Můžeš to zkusit, ale podmínkou je mít to auto a pádný důvod je používat,“ odpovídal trpělivě, „což zřejmě nemáš.“ Tenhle kluk prostě musí mít vždycky navrch.

Tichounce jsme se vznesli do vzduchu. Sledovala jsem jemně vířící páru pod námi, rychle se zmenšující průzračný lom a okolní chráněnou krajinu. Potlačovala jsem chuť hlasitě jásat, protože jsem konečně letěla, poprvé v životě! Erik přepnul řízení na automatiku, natočil se ke mně a všiml si mého nadšení. Musela jsem se tvářit tak blaženě, jako bych měla zavedené venušiny kuličky. Tedy, ne že bych měla tu zkušenost.

„Ty fakt letíš poprvé?“ zeptal se nevěřičně. Zahanbeně jsem přikývla a on lehce zavrtěl hlavou. Létání je dneska drahé, to není zlatá éra na přelomu století. Green Deal někdo musel zaplatit a boháči to být nemohli, ti na to *nemají* peníze. Stejně se planeta nadále otepluje.

„Tak to blahopřeju,“ prohlásil vřelým tónem a položil mi na chvílku dlaň na paži, jako by chtěl sdílet moji radost. Ten dotyk mě úplně zelektrizoval. Empatie mu rozhodně nechyběla.

„Moc ti děkuju, Eriku!“ Už ho nesmím provokovat, nabádala jsem se. Je to hodnej kluk.

„Potěšení je na mé straně.“ Asi to tak i vnímal.

Letěli jsme relativně pomalu, ačkoli Volar mohl dosáhnout maximální rychlosti dvou set padesáti kilometrů za hodinu. Stejně to byl úžasný zážitek, vidět známé jihočeské vesnice, řeky, silnice, rybníky, lesy, kopce, pole a louky z ptačího pohledu. Nejvíc mě štvalo, že se tím nebudu moci pochlubit. Stačí to říct nejlepší kamarádce a vědí to všichni. Po půlhodince letu jsme se začali blížit k naší vesnici. Pohádka končí, říkála jsem si.

„Radši zastav dál od vsi, ať se mě každý nevyptává. Nerada lžu. Dojedu už sama.“

Zaletěli jsme k lesíku, přistáli jsme na louce, kde se sušilo seno, a vedle nás přistáli strážci. Sundali jsme si přilby. Erik vyndal motorku z kufru a se zájmem si ji prohlédl. Tak starou, lacinou kraksnu asi viděl poprvé v životě.

Vypadal trochu rozpačitě, a tak jsem mu překotně děkovala za absolutně největší zážitek prázdnin. Ukázal mi svůj svět a bylo to prudce návykové. Taková chvilka to byla a je to pryč. Zasloužil by si pus, ale neodvážila jsem se. Alespoň jsem mu podala ruku, tak se to asi mezi elitou dělá. Chvíli ji držel v dlani, díval se mi do očí a pak se nesměle zeptal: „Můžu tě ještě někdy vidět, Lenko?“ Srdce mi vesele poskočilo. To je skoro jako by mě požádal o rande.

„Jasně, Eriku, kdykoli,“ řekla jsem sladce a věnovala jsem mu svůj nejkrásnější úsměv.

„Můžeš mi dát na sebe nějaký bezpečný kontakt? Všiml jsem si, že ZenX nemáš.“

„Jasně že nemám.“ Placené elitní sociální sítě si klidně odpustím.

„Víš co? Pošlu ti pozvánku a zaplatím ti vstupní poplatek.“

„A proč bys to jako dělal?“ Šlo o jednorázovou, ale docela slušnou sumičku. Přitom mě znal sotva tři hodiny.

„Třeba mi na tom záleží. Nemůžu používat běžné sítě, nejsou bezpečné. Mohu si půjčit tvůj mobil, prosím?“ Měla jsem ho už od začátku puberty, takže to byl docela veterán. Nehnul brvou, pronesl pár pokynů a za chvíli mi cinkla zpráva, že mě vítá ZenX.

„S tím už si poradíš, že?“

„Jasně, na pár sítích už jsem. Nevím, jak se ti odvděčit, všechno máš...“

„To je poměrně relativní,“ řekl vážně. Měla jsem dojem, že mu po tváři přešel stín.

Dej mu pusu, ty káčo, teď máš příležitost, motivovala jsem se, ale netroufla jsem si. Tak jsem mu jenom podruhé podala ruku. Stiskl ji, usmál se na mě a slíbil: „Zítřa odpoledne se za tebou stavím, na tohle místo. Čas si ještě upřesníme přes ZenX.“

„OK, platí,“ usmála jsem se.

„A nezapomeň, prosím, pssst!“ dodal s příslušným gestem ukazováčku jako boss v mafiánském filmu.

„Jasně, slibuju!“ mrkla jsem na něj.

„Tak zítřa! Těším se, slečno Desperado!“ Nasedl do kokpitu.

„Ahoj, Eriku!“ Poodstoupila jsem, dveře se zavřely, Erik si nasadil přilbu a já jsem mu zamávala. Zvedl ruku na pozdrav a obě auta tiše vzlétla. Padala na mě vířící se pára, která za chvíli zmizela. Vzápětí auta zapadla za lesíkem. Povzdechla jsem si, nastartovala jsem motorku a odjela jsem domů. Cítila jsem se, jako bych se vracela do minulého století.

ZenX jsem zprovoznila bez problémů. Nikdo z mých kontaktů se na něj pochopitelně ještě nezmoohl, a tak jsem napsala Erikovi. Obratem mi poslal pár fotek, které odpoledne pořídil, a také svoji fotku. Přidala jsem si ji do jeho profilu.

Média by mi za ni zaplatila závratnou sumičku, ale přátelství s Erikem a jeho důvěra pro mě znamenaly víc.

Poslala jsem mu svoji nejhezčí fotku a on galantně odepsal: „Ve skutečnosti ti to sluší ještě víc.“ Juchů! Byl to prostě báječný, naplňující den. Jeden z nejlepších. Kolik takových vlastně může člověk za jeden život zažít?

Pak jsem si nadšeně prohlížela účty modelek, hereček, zpěvaček a dalších celebrit. Při večeři jsem byla roztěkaná. Vymluvila jsem se na bolest hlavy a šla jsem si proklepnout klan Witkowských na internetu. Tedy jenom seniora. O rodině nebylo veřejnosti nic známo. Spekulovalo se, která z elegantních dam, jež ho často doprovázely, je jeho manželka, a které jenom milenky. O juniorovi ani slovo. A ten pro změnu ví téměř všechno o každém člověku, kterého potká. Divná rodinka. Přitom jim museli pravidelně skenovat oční rohovky na letištích. Vlastně ne. Ti zazobanci mají vlastní brány, kde se nemusí prokazovat, soukromá letadla, sídla a možná i ostrovy. Svůj paralelní svět. Svůj lepší svět.

Naše další setkání – strašně ráda bych napsala rande, ale to bych přeháněla – mnohým lidem ve vsi nemohlo ujít. Mládežníci si dávali echo a řítily se na elektrických motorkách a kolech k místu přistání. Vidět Volar na louce za naší vsí se jen tak nepoštěstí.

Uletěli jsme jim těsně před nosem. Po pár minutách letu jsme přistáli, složili a zasunuli jsme křídla a projížděli jsme se po úzkých okreskách. Na rovné silnici mi Erik nabídl, ať si zkusím řízení. Řidičský průkaz mám už od šestnácti, ale s létajícím autem bych si to netroufla ani za nic. Tak nechal řídit automatiku a věnoval se povídání se mnou.

Ukázala jsem mu své oblíbené stromy a protáhla jsem ho zelenou bučinou. Na jeden pořádný buk jsme se dokonce rozhodli vyšplhat. Ani nevím, kdo ten blbý nápad dostal jako